

IV U 280/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

22 września 2022 roku

Sąd Rejonowy w Siedlcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	sędzia Joanna Wardak
-----------------	----------------------

po rozpoznaniu 22 września 2022 roku w S. na posiedzeniu niejawnym

odwołania K. J.

od orzeczenia Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w W.

z 14 czerwca 2021 roku, numer WN-I. (...).1. (...).2021

o ustalenie stopnia niepełnosprawności

oddala odwołanie.

IV U 280/21

UZASADNIENIE

Stanowiska stron.

Orzeczeniem z 14 czerwca 2021 roku Wojewódzki Zespół ds. Orzekania o Niepełnosprawności w W. uchylił w części orzeczenie (...) Zespołu ds. Orzekania o Niepełnosprawności w W. z 15 kwietnia 2021 roku i zaliczył ubezpieczonego K. J. do lekkiego stopnia niepełnosprawności okresowo do 30 kwietnia 2026 roku według symbolu przyczyny niepełnosprawności 03-L.

W odwołaniu od powyższego orzeczenia ubezpieczony domagał się jego zmiany w zakresie stopnia niepełnosprawności i zaliczenia go do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie.

Stan faktyczny.

K. J. ma rozpoznany obustronny, asymetryczny niedosłuch czuciowo-nerwowy w stopniu lekkim przy dobrym wyniku audiometrii mowy. To schorzenie czyni go niepełnosprawnym w stopniu lekkim.

Stan faktyczny sąd ustalił na podstawie: dokumentacji medycznej (k. 5-6, 36-37), opinii biegłych sądowych: otolaryngolog E. K. (k. 32-34 i 54-55) i audiologa A. O. (k. 82) oraz dokumentów zawartych w aktach rentowych.

Ocena dowodów i ocena prawna.

Odwołanie ubezpieczonego okazało się niezasadne.

Zgodnie z art. 3 ust. 1 i art. 4 ust. 1-4 ustawy z 27 sierpnia 1997 roku o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U. z 2021 r. poz. 573) ustala się trzy stopnie niepełnosprawności: znaczny, umiarkowany oraz lekki. Do znacznego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej i wymagającą, w celu pełnienia ról społecznych, stałej lub długotrwałej opieki i pomocy innych osób w związku z niezdolnością do samodzielnej egzystencji. Do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej lub wymagającą czasowej albo częściowej pomocy innych osób w celu pełnienia ról społecznych. Do lekkiego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę o naruszonej sprawności organizmu, powodującej w sposób istotny obniżenie zdolności do wykonywania pracy, w porównaniu do zdolności, jaką wykazuje osoba o podobnych kwalifikacjach zawodowych z pełną sprawnością psychiczną i fizyczną, lub mająca ograniczenia w pełnieniu ról społecznych dające się kompensować przy pomocy wyposażenia w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze lub środki techniczne. Niezdolność do samodzielnej egzystencji oznacza naruszenie sprawności organizmu w stopniu uniemożliwiającym zaspokajanie bez pomocy innych osób podstawowych potrzeb życiowych, za które uważa się przede wszystkim samoobsługę, poruszanie się i komunikację, informację o jednostce

Nadto zgodnie z art. 6b ust. 3 ustawy w orzeczeniu ustala się niepełnosprawność albo stopień niepełnosprawności, nie więcej niż trzy symbole przyczyn niepełnosprawności oraz wskazania dotyczące w szczególności:

- 1) odpowiedniego zatrudnienia uwzględniającego psychofizyczne możliwości danej osoby;
- 2) szkolenia, w tym specjalistycznego;
- 3) zatrudnienia w zakładzie aktywności zawodowej;
- 4) uczestnictwa w terapii zajęciowej;
- 5) konieczności zaopatrzenia w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze oraz pomoce techniczne, ułatwiające funkcjonowanie danej osoby;
- 6) korzystania z systemu środowiskowego wsparcia w samodzielnej egzystencji, przez co rozumie się korzystanie z usług socjalnych, opiekuńczych, terapeutycznych i rehabilitacyjnych świadczonych przez sieć instytucji pomocy społecznej, organizacje pozarządowe oraz inne placówki;
- 7) konieczności stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji;
- 8) konieczności stałego współdziałania na co dzień opiekuna dziecka w procesie jego leczenia, rehabilitacji i edukacji;
- 9) spełniania przez osobę niepełnosprawną przesłanek określonych w ustawie z dnia 20 czerwca 1997 r. - Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2020 r. poz. 110 i 284), przy czym w przypadku osób niepełnosprawnych zaliczonych do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności spełnienie tych przesłanek może zostać stwierdzone jedynie w przypadku ustalenia przyczyny niepełnosprawności oznaczonej symbolem 04-O (choroby narządu wzroku), 05-R (upośledzenie narządu ruchu), 10-N (choroba neurologiczna) lub 07-S (choroby układu oddechowego i krążenia).informacje o jednostceorzeczenia sądów

pisma urzędowe

W celu ustalenia stopnia niepełnosprawności ubezpieczonego, w związku z podnoszonymi przez niego okolicznościami dotyczącymi stanu zdrowia, sąd dopuścił dowód z opinii biegłej sądowej otolaryngolog E. K.. Biegła stwierdziła, że ubezpieczony choruje na niedosłuch w uchu prawym i upośledzenie słuchu w uchu lewym do 30 dB. To schorzenie czyni go niepełnosprawnym w stopniu lekkim.

Na wniosek ubezpieczonego sąd dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego audiologa A. O.. Biegły rozpoznał u ubezpieczonego obustronny, asymetryczny niedosłuch czuciowo-nerwowy w stopniu lekkim przy dobrym wyniku audiometrii mowy. W ocenie biegłego to schorzenie czyni ubezpieczonego niepełnosprawnym w stopniu lekkim.

Sąd podzielił wnioski płynące z powyższych opinii. Przy ich ocenie sąd miał na względzie, że opinia biegłych podlega, jak inne dowody ocenie według art. 233 § 1 kpc, lecz odróżniają ją szczególne kryteria oceny. Stanowią je zgodność z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziom wiedzy biegłych, podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania oraz stopień stanowczości wyrażonych w niej wniosków. Przedmiotem opinii biegłych nie jest przedstawienie faktów, lecz ich ocena na podstawie wiedzy fachowej (wiadomości specjalnych). Nie podlega ona zatem weryfikacji, jak dowód na stwierdzenie faktów, na podstawie kryterium prawdy i fałszu. Zgodnie z art. 233 § 1 kpc sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania na podstawie wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego. Sąd nie jest związany opinią biegłych i ocenia ją na równi z innymi środkami dowodowymi w ramach swobodnej oceny dowodów.

W ocenie sądu dopuszczalne było oparcie rozstrzygnięcia na wnioskach z opinii biegłych sądowych, którzy uznali, że aktualnie ubezpieczony jest osobą niepełnosprawną w stopniu lekkim. Wnioski obu opinii zostały oparte na zebranej w sprawie dokumentacji lekarskiej, badaniu ubezpieczonego oraz dokumentach zawartych w aktach sprawy. Opinie zostały wydane przez lekarzy o specjalności dobranej do schorzeń ubezpieczonego.

Sąd Najwyższy wyjaśnił, że do dowodu z opinii biegłego nie mogą mieć zastosowania wszystkie zasady prowadzenia dowodów, a w szczególności art. 217 § 1 kpc, a zatem sąd nie jest obowiązany dopuścić dowód z opinii kolejnych biegłych w każdym wypadku, gdy złożona opinia nie jest korzystna dla strony (por. wyrok z 15 lutego 1974 roku, II CR 817/73, Lex nr 7404). Żądanie ponowienia lub uzupełnienia dowodu z opinii biegłych jest bezpodstawne, jeżeli sąd uzyskał od biegłych wiadomości specjalne niezbędne do merytorycznego i prawidłowego orzekania (por. wyrok z 10 września 1999 roku, II UKN 96/99, OSNAPUS 2000, nr 23, poz. 869). Wielokrotnie też Sąd Najwyższy stwierdzał, że potrzeba powołania innego biegłego powinna wynikać z okoliczności sprawy, a nie z samego niezadowolenia strony z dotychczas złożonej opinii oraz że nie uzasadnia przeprowadzenia dowodu z opinii kolejnych biegłych lekarzy sądowych przekonanie ubezpieczonego o utrzymującym się stanie inwalidztwa (por. wyrok z 4 sierpnia 1999 roku, I PKN 20/99, OSNAPiUS 2000, nr 22, poz. 807).

W ocenie sądu wnioski zawarte w opiniach biegłych sądowych są prawidłowe i logicznie uzasadnione. Opinie te są zupełne i jasne, zaś zawarte w nich stwierdzenia są kategoryczne. Biegli w sposób wyczerpujący i skrupulatny dokonali oceny stanu zdrowia ubezpieczonego, zaś wynikające z przeprowadzonych badań przedmiotowych i podmiotowych wnioski mają walor dowodowy. Podnieść należy, że przy ocenie biegłych lekarzy sąd nie może zająć stanowiska odmiennego, niż wyrażone w tej opinii, na podstawie własnej oceny stanu faktycznego (por. wyrok Sądu Najwyższego z 13 października 1987 roku, II URN 228/87, PiZS 1988/7/62).

W tym stanie rzeczy zaskarżone orzeczenie okazało się prawidłowe, więc odwołanie ubezpieczonego jako niezasadne podlegało oddaleniu. Z tych przyczyn na podstawie powołanych przepisów i art. 477¹⁴ § 1 kpc sąd orzekł jak w sentencji orzeczenia.